

Cải Lương

Trần Thị NgH

MÀN MỘT

Thật là một điều hay khi lâu lâu phải làm một chuyến đi xa không thôi chắc chết. Cứ một người xuống nước nhỏ thì người kia lên chum. Sao cứ phải ăn thua đủ? Tuổi Hải Sư thường bị tranh chấp giữa tình yêu và lòng tự ái. Nó bị cái tôi hoành hành. Hai gười cứ phải gồng lên để gằm gù tay đôi, rớt cuộc ai nấy đều mệt. Lòng tự ái của nó sẽ làm hỏng cuộc hạnh ngộ. Từ từ. Từ từ rồi đâu sẽ vào đấy. Sẽ vẫn còn hai bữa cơm tối ăn chung mỗi tuần, vài cú điện thoại hoặc không cú nào cả để có thể nói lời tử tế với nhau sau mấy ngày im tiếng. Ma-sô hết chỗ nói. Tàn bạo để có thể dịu dàng. Mạng thủy gặp hỏa tình, một là tắt ngúm hai là cháy bùng lên. Ôu tuổi này có nên phùng phùng một ngọn lửa?

Hạnh vừa xắn quần ngửi ngửi vừa nhìn trong gương. Đã từng có nhan sắc. Bây giờ sự duyên dáng nhú lại, chẳng chịt lỗ chân lông và những rãnh sâu. Hay là mình buông nó ra cho nó sống đời thanh xuân. Cũng hơi uổng. Mấy ngày nay Sol thứ Ré trưởng Do thứ ngân nga từ sáng đến tối, đứt khúc trong lúc ngủ, diu dặt ngoài vườn, lừ đừ trên xe điện. Từ ngày còn trẻ cho đến nay đã gần lục tuần, Hạnh chưa rung rinh với ai đến độ có nhu cầu phải la lên một tiếng long trời lở đất, phải du dương từ gam này qua gam nọ, phải sơn phết tía tót những chân dung. Những món giải trí với một tí năng khiếu không được đầu tư để nảy nở, bỗng nhiên trào lên như nước ngầm bị đào trúng mạch. Tình yêu ghê gớm thật. Nó làm cho người ta bùng lên, nhưng lúc tắt đi thì sao hả? Bây giờ mới hiểu tại sao một số các bậc lãnh đạo tự nhiên phatù lên làm thơ, nhạc sĩ vẽ tranh ẩn tượng, họa sĩ viết tùy bút, bác sĩ sáng tác chuyện đường rừng... Phải có cái gì khui cho nó bật ra chứ. Giá trị nghệ thuật chắc chẳng tới đâu nhưng rõ ràng mọi thứ đã được bật ra từ nó. Nhớ nó, Hạnh đã ôm một mình gam Ré thứ

*Em quay về chưa mà sao giữa trưa vật vờ chiêm bao
Chiều rơi xuống đêm mà sao nắng hanh nhập nhòa lối vào
Em quê nhà chưa mà sao giấc khuya gọi nhau tên em
Chợt nghe tiếng em mà sao bóng em lập lòe khuất chìm*

Bệnh hết chỗ nói. Nghe như cha nào yêu em nào vậy. Hát trong nhà tắm, trong lúc tưới cây, trên đường đi, trên đường về, trước lúc ngủ, bắt đầu ngày, kết thúc chiều. Có người đàn bà nào ở tuổi đó lãng mạn cỡ này không? Cũng có thể Hạnh thích thăm kịch. Nghịch cảnh gợi cảm hứng. Thử tưởng tượng một chuyện tình suôn sẻ, chàng và nàng đẹp đôi, tuổi tác không so le, ngoại hình khốp, trình độ học vấn ngang cơ, gia đình hai bên môn đăng hộ đối, địa vị xã hội ổn, hai đầu lương nhiều hơn đủ, tử vi tốt... . Còn gì để éo le nữa? Làm sao lên được *Nội Khí* với gam màu đỏ, nó màu chì, hai cánh tay giăng ngang gồng cứng, chân đạp thẳng vào mặt người xem, đầu chui ngược vào một cái lỗ trống hóc hiểm thăm thẳm. Chui sao được với tư thế đó? Nó đang cưỡng lại lương tri đen, cảm dỗ đỏ. Nó đang nỗ lực bảo vệ thuần phong mỹ tục đạo lý Á đông. Nó đang chứng tỏ bản lĩnh. Nghịch cảnh ở chỗ đó.

Những hôm trời đất mát mẻ, Hạnh dụ xuống. Trên tấm ván ép 60x80 nó ngồi đàn, nó hút thuốc, nó chống tay tì cằm, nó nhắm mắt, nó cúi xuống, nó ngẩng lên. Gam màu tím lẫn xám tro. *Mạng Mộc*. Vẽ trên gỗ mà! Mạng mộc gặp mạng thủy may ra phát. Gỗ gặp nước nở ra tõe loe tõe lét. Vậy mới được. Những lúc ngọn lửa nơi ỏ Hạnh bị nó dội nước cho ngúm, cô nghe kêu xèo xèo nghi ngút một nỗi buồn. Trời, mình già đầu còn để cho thằng nhỏ quần điều đứng. Rồi hờn dỗi, Hạnh mong cho nó chết đi, hay ít nhất nó không còn ngo ngoe trong lòng cô nữa. Mạng mộc ôm Mi thứ lão đảo

*Em âm hồn chưa mà sao côi dương lòng trần sân si
Lần theo vết em mà sao mắt nhắm còn gì thấy gì*

Mất rồi tìm, xô rồi níu. Chen chúc trong cái thời dụng biểu đặc cứng là những kẻ hở. Nó lách vô, đi đứng nói cười nghiêm nghị thủ thế buông thả.... Oai thôi đủ thứ. Làm sao một người đàn bà gần sáu mươi tuổi có thể kham nổi một trận tình cỡ đó. Làm việc đầu tắt mặt tối đều quên nhưng vẫn nhớ, bận nhưng vẫn đủ rỗi rảnh để đàn từng tưng hoặc để vẽ nhăng nhít, thỉnh thoảng lại nhìn vào gương tự nhủ buông nó đi. Ra đường cô nhìn quanh, thấy lạ hoắc. Hình như không biết từ lúc nào Hạnh đã khoanh vùng cho mình một thế giới. Ngôi nhà có cây cối xanh rì xung quanh, bên trong là một môi trường bí mật. Chỉ có một mình Hạnh quanh quẩn lên lầu xuống lầu, đi ra đi vô nhà bếp nhà tắm cầu tiêu phòng khách phòng ngủ, với nó chỗ này chỗ kia khoáng nọ. Nó đã từng đứng đây ngồi đây nằm đây, nó đã từng nói từng cảm từng rên rĩ từng ngân nga. Thế giới này bọc Hạnh lại trong một cái kén. Ở đó cô nhả tơ, xong chung hứng mỗi lần bước ra cổng, ngơ ngác trước màu sắc tiếng động từ đám đông trở tới trước mặt, đùn đẩy sau lưng; sao ngoài này người ta làm gì rần rần vậy, sao không ai bí mật yêu ai, không ai đắm đuối hát tình ca hay mê muội họa chân dung. Sao không thấy tầm nhả tơ, chỉ thấy vãi sợi tổng hợp đủ màu sắc bay phấp phới giữa nắng thiêu đốt 38 độ? Hoàn hồn mới biết mình thất lạc. Để tái sinh người ta phải chết đi. Nhưng chứng nào tật nấy, Hạnh cứ việc chết đi sống lại mỗi ngày như vậy. Nó chưa đủ tuổi và không cùng hệ để có thể hiểu tất cả những cái này. Chắc nó nghĩ bà này quái, mơ mơ màng màng ra cái điều văn học nghệ thuật.

Ba tháng công du đã cạn hai. Năm nào cũng vậy. Nghĩ tới những lần xa nhà mà ngán, nhưng tưởng tượng phải quay trở về để gặm gù ăn thua đủ với thằng nhãi ranh Hạnh thấy sồn tóc gáy. Chắc, ở xa thì than *nhớ em một nhòai, buồn rụng lông tay*; ở gần thì chê *môi em nho khô hôn em có ủa*.

Sol thứ Do thứ Ré trường chìm chìm từ tháng sáu, lời bật ra xong lại chìm chìm. Đến đầu tháng tám *Té Em* đã hoàn toàn hồng bởi những cơn co thắt ngắt người. Thời tiết xoay như giốn. Nghe nói Việt Nam đang điều chỉnh vì hạn Bà Chấn, sao ở đây người ta run lập cập, dân nghi hè phía Nam bơ hơi bài hải lợi nước, cây cối trong vườn bị bão đập mấy trận toi bời. *Té Em* được rinh theo vô Bệnh Viện Sainte Eugénie. Cửa sổ phòng đồ ra một bãi cỏ xanh thôi là xanh, tít mắt là một cái trụ vôi vôi, tiếp theo, một hồ nước lóng lánh. Mắt nhắm mắt mở một sáng nào tỉnh giấc ngó ra có thể tưởng mình đang hưởng tuần trăng mật ở Đà Lạt. Từ chỗ nằm nhìn ra cửa sổ, Hạnh đã khều khều lại ký ức nhưng chỉ nghe âm âm một bài kệ. *Té Em* rớt xuống lác đác, lết rồi chới. Lời hát vượt mắt chỉ còn nghe trong đầu tiếng gõ lóc cóc vắng ra từ một ngôi chùa cheo leo. Mấy tuần lễ cuối của chuyến đi coi như rách. Nằm, ngồi, thỉnh thoảng được phép đi dạo, còn thì là kim tiêm, ống cao-su, bình dưỡng khí.

Trong những ngày nằm đây, thường trực bị ám bởi nó, tóc tai mặt mũi đáng đi giọng hát bàn tay ngón chân mùi nách áo vị môi dầu răng, Hạnh đã tỉ mỉ soi sáng lại mọi việc. Buông nó ra, cô tự nhủ. Về lại căn nhà đó mỗi sáng phải soi gương để nhớ mình là ai để có thể bắt đầu ngày không có nó. Lơ phơ buồn bã vài tháng sẽ nguôi. Lâu lâu công ty gửi đi công tác. Bám lấy công việc, giờ rảnh đừng nghe lại mấy bản nhạc đã nghe chung. Ngưng vẽ nó đi. Bộ không thấy mình bắt tài hả? Đừng hành hương tào mớ những thói quen cũ. Nó cũng sẽ làm giống vậy, hôn ai nấy giữ. Nó sẽ cưới vợ ra riêng, sống đời công chức với cái phòng Nhà Đất quỷ tha ma bắt không biết ở đâu. Mình sẽ về hưu, sẽ là đào nhan nheo, trở đời mồi, mất mũi kèm nhèm, lủ lủ gói món này mở món kia, kiểm đồ để lạc, linh binh đi tới lỗ huyết không có nó ngày hỏa thiêu. Chuyện tình éo le tới đây còn đẹp, còn hơn là kéo, đẩy, kéo. Tội thằng nhỏ, tội mình. Trời tru đất diệt ba cái mớ tình cảm lồi thối. Tại sao đàn ông đàn bà phải nhào đầu vào nhau mới sống được? Nhưng hễ đi tu thì lại có khuynh hướng làm bậy nhiều khi còn tệ hơn kẻ phạm phu tục tử. Sống một mình bà con cô bác đàm tiếu mất quân bình. Tăng tịu cho âm dương đề huề bèn phê không đứng đắn. Chọn cho đúng một thằng cha tương hợp tuổi tác lý lịch có đóng dấu ký tên thì ri tai nhau dèm pha cha cha đó bỏ vợ mụ đó bỏ chồng. Vớ một ông già sẽ bị cho là đồng tiền cám dỗ. Nhon nhon với một chàng trẻ tuổi càng làm thiên hạ chúm chím tai gai mắt, ngữ đó hoặc thằng nhỏ bòn rút của cải hoặc con mẹ dụ dỗ trẻ con để thỏa mãn nhục dục đề hèn.

Còn nhớ trong một chương trình TV lá cải, Stephane Berne phỏng vấn nữ nghệ sĩ Amanda Lear lồ ngu tuần với Mannuel hai mươi sáu. Màn hình cho thấy một mớ đàn ông ở trần mặc quần đùi, cung tay xoay qua xoay lại phô trương cơ bắp, đoạn Amanda túm lấy một. Liên hệ công việc đây hai người lại gần nhau. Họ chính thức sống chung trong một cơ ngơi màu mè mênh mông không bút mực nào tả xiết. Trong cuộc phỏng vấn, hai người ngồi trước ống kính cười cười nói nói, đút cho nhau ăn, hôn hít, nhìn nhau triu mến. Nàng khen chàng đẹp, người mẫu thời trang mà. Chàng khen nàng giỏi, kinh nghiệm, hiểu biết. Họ sống

đời vương giả, đi du lịch khắp thế giới, khiêu khích dư luận. Trông cũng hơi chương chương. Nhưng phải công nhận tuy cao tuổi, Amanda vẫn còn cực kỳ khiêu gợi và năng động. Bà ta cười nói vạm vỡ, sủa giọng thô trong khi người đẹp Mannuel non như táo xanh, tóc rũ rũ môi chúm chím con gái. Chém chết, không nói ra, ai nhìn qua cũng nói thẳng nhỏ lợi dụng tên tuổi bà chần để tiến thân, còn cáo già Amanda chụp lấy cu Tý để vui vầy thân xác. Vụ này sẽ không thọ. Khi đã vinh quang, cu Tý sẽ phản mẹ mình.

Nhưng chuyện của mình đâu phải vậy, Hạnh ai oán nghĩ. Không có những xoắn xít tâm thường, không lời thề tiền bạc. Thuần túy tình mẫu tử, tình chị em, tình thầy trò, tình bạn. Nó làm Hạnh đắm đắm, lãng mạn, sáng tạo; còn Hạnh làm nó khôn ra, lý hơn. Nó là chất xúc tác, nguồn cảm hứng. Nó là một nhân vật. Hạnh nhập cục mấy thứ tình kể trên, gọi đó là tình yêu. Cô cho phép mình lỏng tay một tí với những biểu lộ hơi quá trớn đại loại như vãi nộ hôn không vượt quá răng, ngửi ngửi nhau như hai con chó tìm hơi quen, quần tay nhau như sợ lạc, nằm co ro bên nhau trong bóng tối như hai trẻ mồ côi không nhà. Chấm hết. Chẳng đủ để ở Hạnh phăng ra một tá tình khúc ni non với vài lỗ chân dung nguếch ngoác tài tử. Một nhưng vui mặc dù có vẻ buồn. Nghe nghịch lý nhưng đúng. Tuổi già như vậy nhất rồi. Công ăn việc làm ổn định nếu không nói thành đạt, công du năm châu bốn bể, đi xa có cái để nghỉ ngơi, quay về có cái để gặp lại. Từng từng trong tuần ăn cơm chung hai lần. Nấu sao cho nó ăn vừa no vừa ngon vừa bổ. Tính coi kể gì cho nó nghe cho vui. Làm mặt ngầu cho nó sợ, hoặc cười bí ẩn như Mona Lisa cho nó hoang mang chơi. Để như như mấy ngàn đô-la khơi khơi coi nó có động lòng tà bán rẻ nhân cách. Bảo nó trật áo ra cho xem cái vai để vẽ thực ra để coi con thú vật nơi người đàn ông có nhào ra không. Nhưng thằng này bản lĩnh. Chưa bao giờ nó sập bẫy. Cứ lý lý phẳng, giỏi thật. Thương là thương em cái nét. Cái nét đánh chết cái đẹp, nếu không em đã xấu òm rồi.

Làm chi chịu nấy, nghĩ cũng tội. Không nghe ca cảm phản nản. Đưa bài nào hát bài nấy, trưng bức vẽ nào ra trầm ngâm bức nấy. Chắc nó không hiểu trời trăng gì. Hiểu hay không hiểu, nó cũng thấy đã đời bởi vì nó đó chứ ai. Nó trôi trong nhạc, hiện hình sờ sờ trên nền vải, nền gỗ, nền giấy, nền kính. Nó nó nó, rồi nó. Có ngày em sẽ hiểu em ơi. Tám mươi tuổi em sẽ chống gậy lom khòm đến bên giường một bà già hơn một trăm tuổi sống lâu do di truyền, đang nằm thở phèo phèo. Em sẽ gật gù cất giọng khào khào: hiểu rồi, hiểu rồi. Eureka, eureka. Bà già sẽ nhón cái miệng không răng cười móm mém phát bàn tay bải hoải chào vĩnh biệt.

Hay mình biến, Hạnh nghĩ. Nội mấy cái I-meo bắn qua bắn lại trong mấy tháng nay cũng đủ làm nhức đầu. Hề bất tin, nó bắn qua: *lạy trời cho mail này đến nơi*. Nhận được trả lời, nó thổ lộ: *thật kinh khủng, giống như vừa thoát khỏi bệnh hiểm nghèo*. Dịu dàng với nó thêm vài bức, nó im. Đã nói cứ một người xuống nước, người kia lên chun. Mỗi ngày kiểm hộp thư trên mạng không thấy nó, Hạnh ngất ngư vài tuần rồi vỡ lẽ ra không bò lên mạng để chịu hơn nhiều. *Anh em ơi đừng sợ cao-bồi, nó có súng mình có dao găm*. Nghĩ vậy Hạnh cúp điện đã hơn ba tuần. Đứng ra cũng nhờ thánh nữ Eugénie cho trụ trì gần trọn tháng tám. Sắp phải về lại ngôi nhà đó, xây kén làm tổ, nhả ra cái mớ gì nữa không biết. Lần nào trước khi về ở Hạnh cũng mừng tượng trước các chi tiết của cuộc hạnh ngộ. Nó sẽ có mặt ở phi trường với bộ vó của một người thắng cuộc. Nó sẽ khoác vẻ hiên ngang, sẽ tầm ngàm nội tâm. Còn mình, vai người hùng. Thế là lại rình chờ đôi phương thất thế để ghi bàn thắng.

Vậy chứ cuối cùng vài ngày trước khi xuất viện Hạnh cũng khề khề tụng được trọn bài kệ *Tế Em*,

*Thấp em một nén nhang trầm
Bùi ngùi ta dâng em
Chút ân tình xưa
Nát như mặt cửa...
Cúng em một nhúm tro tàn
Bệ thờ nghiêng hai vai
Ào quan công lưng
Vác em mỗi chân...*

Ha, sẽ tặng cho thằng nhãi ranh, coi như quà phương xa.

MÀN MỘT (bis)

Lắp ló trong mặt gương của tủ đựng ly tách là mình, Diễm nghĩ. Tóc dài hơn định mức. Phải cắt đi ít nhất một phân rưỡi không thôi cha phó phòng lại kiểm chuyện. Nêm nếm của Hạnh thật hợp khẩu vị Diễm. Hai người đều ăn hơi mặn. Thời gian Hạnh không phải đi xa, mỗi tuần hai lần Diễm ầu ơ ví dầu với Hạnh đến khuya; lần nào cũng dứt một chai không chateau này thì chateau nọ; tẻ lăm cũng hai lon, hoặc Tiger hoặc Heineken. Lúc đầu cứ sần sần, Hạnh bắt đầu nói, không thì khóc. Sau này từ nửa chai trở đi thì im. Từ chỗ ngồi ở bàn ăn thỉnh thoảng Diễm lại liếc vô mặt gương của tủ đựng ly tách. Bây giờ mình khác nhiều so với lúc còn ràng rịt với Doanh mười năm trước. Nàng đã yên bề gia thất, có hai con. Hai mươi bốn tuổi còn vụng, tham, hèn, vô trách nhiệm; nàng phụ tình cho là phải. Tình đầu ỏ vẫn đẹp cho dù được kết thúc bằng một trận ầu đá. Diễm đã cung tay đấm vô mặt Kang, Doanh đứng gần nhảy chồm chồm hét *đừng đừng anh Diễm*. Giống hệt phim võ hiệp Hồng Kông, hai tay còn đồ dành gái, âm thanh nền là tiếng rú giọng kim khí của vai nữ.

Nếu tính luôn 3 cái thai Doanh phải giải quyết trong thời gian hai người yêu nhau, nàng đã có 5 con nhưng chỉ hai lần sinh nở. Không thể phủ nhận Doanh có thể lực tốt. Bảo đảm hai đứa con Doanh có với Kang vừa mắt hí vừa mập. Đại Hàn kinh doanh thứ thiệt. Cũng dễ hiểu, đàn bà đa số thực tế, cần một cuộc hôn nhân rình rang để thay áo đẹp nhiều lần trong tiệc cưới. Có chồng giàu tốt quá. Doanh có thể ăn mặc khiêu gợi, thoa son màu sô-cô-la, di chuyển bằng xe hơi có tài xế, mua sắm ở những cửa hiệu đắt tiền. Xong theo chồng về xứ hưởng đời vật chất. Đạo ấy Diễm cay đắng, nhưng yêu một lần nữa quả thật không phải dễ. Anh đã đau khổ theo kiểu cổ điển: nhậu. Một năm sau Diễm gặp Mân. Nhỏ nhắn, xinh xẻo, hiền hậu, nhõng nhẽo, xòang. Bố mẹ Mân ly thân nhưng vẫn ở chung nhà, đơn giản vì không ai có khả năng tậu thêm chỗ ở khác. Gia đình cũng tan nát như anh đã thấy ở bố mẹ Doanh, mạnh ai nấy tự do. Mình xui thiệt, Diễm tổng kết. Trong thời gian này Diễm gặp Hạnh. Một tương quan kỳ quặc, vừa thú vị vừa đáng ngại. Anh nhập cuộc nhưng luôn ở thể thủ.

Những lần ỏ Hạnh nói, Diễm bị hút. Những sự kiện, ý tưởng hoàn toàn không ăn nhậu gì đến Phòng Nhà Đất Ủy Ban Nhân Dân Quận. Không có những bản vẽ, những công trường. Tuyệt đối không giống chút nào nhịp sống của Diễm với 8 tiếng làm việc, những bữa cơm gia đình gồm 11 thành viên hằm-pà-lăng chỉ dẫu anh rể cháu nhỏ cháu lớn, những buổi nhậu chí tử với đồng nghiệp. Những lần ỏ Hạnh khóc, Diễm bán. Nỗi niềm riêng chồng chéo, trôi lên, mất mưng nước rồi đổ. Y như một trận vỡ đê không phương chi ngăn kịp dòng lũ. Anh ngồi im chịu trận, ngại nói lời vụng về. Sau một đợt như vậy ỏ Hạnh rút khăn giấy hỉ mũi, đi rửa mặt xong trở ra cười kết luận. Đạo sau này Hạnh không nói cũng không khóc. Sự im lặng của cô làm Diễm nổi gai ốc. Anh quan sát, ái ngại, hoang mang nhưng vẫn trơ bộ mặt phẳng lì. Coi chừng đấy, Hạnh 56 còn mình 34, thế giới này xa lạ. Mọi phản ứng đều có thể trật nhịp. Hạnh đang đẩy anh vào một phức điệu trong đó lớn ngồn âm thanh của nhiều nhạc cụ Diễm chưa biết cả tên gọi.

Mỗi thứ bảy là một sonate hoặc concerto. Diễm nhận thư ỏ Hạnh gửi qua đường bưu điện. Thừ tư gửi, thứ bảy nhận. Điều dẫn đến nỗi đến đúng ngày anh không dám đi đâu, ở nhà ngóng ông phát thư. Thời buổi điện tử, dù rằng cùng một thành phố, nhận được cái thư viết tay có dán tem trở thành chuyện thần tiên. Thực ra cũng chẳng phải ỏ thư, những bài hướng dẫn thưởng thức nhạc cổ điển, đúng hơn. Hạnh viết, không mào đầu không ký tên.

Trong 27 cái concerto của Mozart, em đã nghe được 2 rồi. Cung Mi giáng trưởng số 9 và Sol trưởng số 17. Tuần này là Ré thứ số 20 và Do trưởng số 21. Vẫn Mozart, nhưng đây là 2 concerto kỳ ảo nhất được viết cách nhau có 4 tuần lễ, trong khoảng giữa tháng Hai và tháng Ba của năm 1785 – thời gian Mozart thăng hoa tột đỉnh trong sự nghiệp âm nhạc. Lúc ấy ông ta chỉ mới 29 tuổi, không đang hoàng, không chừng chạc, đồng bóng, bốc... Prestissimo phản kháng đến tận cùng kịch tính. Trận chiến nội tâm tơi bời vậy đó mà em vẫn nghe thấy một giọt cười rớt nhẹ tung ở dòng nhạc kết. Andante là đoạn song hành nhịp nhàng giữa dàn nhạc và soloist. Vĩ cầm lướt, vuốt ve. Dương cầm nâng niu, đỡ. Một cuộc hôn phối đẹp đến ngây ngất... Sáu mươi một phút lễ năm giây cho hai concerto nghe tại nhà. Thêm một cuối tuần nữa với chương trình giáo dục cường bách...

Trong các bữa ăn tối, hoặc lòng gà nấu rau thơm, thịt kho gừng, canh khoai mỡ, fettuccine, raviolis, hoặc tây hoặc ta, nhạc nền là Fauré, Leclair hoặc Debussy hoặc ai đó. Chốc chốc Hạnh dừng đĩa ngon ngóng, uống một ngụm vang nhỏ, nói *đó, đó*. Dần dần Diễn phân biệt được sự khác nhau giữa các thể loại sáng tác, không chỉ từ những bài học qua đường bưu điện. Hai người thỉnh thoảng có ra khỏi nhà, trực chỉ nhạc viện thành phố với một buổi tứ tấu hoặc một giàn giao hưởng có tài trợ của Đại Sứ này Lãnh Sự nọ, hoặc tề lăm piano bar – nơi Diễn nghe kèn đồng quện với vĩ cầm hoặc đại hồ, dương cầm nhỏ giọt hoặc cuộn cuộn.

Thế giới này trước đây Diễn không biết. Anh chỉ đến những tụ điểm ca nhạc cùng với bạn bè, nghe ca sĩ trẻ rên rĩ gào thét nhảy chơi chơi trong ánh chớp nhóa của đèn màu sân khấu. Anh chưa từng nghe nhạc trong không khí ướp nước hoa, bối cảnh đèn chùm trên đầu thắm đỏ dưới chân với những con người thanh nhã ăn mặc lịch sự nói năng thì thầm. Hạnh còn mở cho Diễn những cánh cửa khác nữa, bằng cách này hoặc cách nọ, bằng cảnh trí trắng trong ngôi nhà của cô, mưa bụi ảnh với những địa danh lạ chụp các nơi cô đã đi qua, những tấm bản đồ nho nhỏ có khoanh tròn đánh dấu bằng một mũi tên *tôi đang ở đây, xứ này 10 triệu dân, thấp hơn mực nước biển 80m. Riêng Bruges được coi là Venice của phía Bắc Châu Âu vì thành phố chỉ chút kênh rạch. Nổi tiếng về đăng-ten thêu tay và chocolat, Bruges chỉ cách Paris có ba trăm sáu chục cây số, mất hơn 3 giờ xe hơi. Biên giới đều hieu mấy cái trạm gác bỏ trống sau khi mười mấy nước Châu Âu hợp lại làm một cụm SCHENGEN. Đây là bản đồ thứ mấy bị ấn vào tay em?*

Ban đầu cho gì nhận nhấy, dần dần Diễn nhận ra mình đang được bỏ túc văn hóa. Kiến thức lịch sử địa lý què quặt, văn chương mù, âm nhạc giới hạn, hội họa lạc. Chưa kể kiểu rót rượu trong bữa ăn, cách bài trí ly tách chén đĩa dao muỗng nĩa khăn ăn chỗ ngồi... Nhưng thực ra có cần thiết lắm không, một kiểu sống ông ẹo như vậy?

Mỗi lần ra về từ nhà Hạnh Diễn thấy như mình vừa làm một chuyến du lịch. Xúc một tô com chan canh thêm chút nước mắm ớt ngồi mặc quần xà-lõn vừa lua vừa xem TV, thay quần áo vắt bừa trên dây kềm giăng ngay trong phòng, lấy cọng thun cột lỗ mùng rách để trị muỗi, gậy cần tiền bạc trong nhà, tranh chấp đất đai ở phường, la mắng trẻ con, suýt chó đuổi mèo, họp giao ban, tổng kết cuối quý, kiểm tra thường niên, xét duyệt vào đảng, nhậu đám giỗ nhậu đám cưới nhậu cuối năm... là những sinh hoạt đời thường của Diễn. Hạnh không can dự vào những cái đó, không biết, không phê bình. Cô chỉ lặng lẽ dẫn anh đi. Cứ như một cuộc dạo chơi qua những con đường trước giờ anh chưa hề đặt chân. Phải thú thật Diễn bị mê hoặc mặc dù không có dấu hiệu gì chứng tỏ anh bị dụ dỗ. Để làm gì mới được chứ?

Đó là một người đàn bà độc lập, hơi quá mạnh mẽ nhưng không phải không đầy nữ tính. Một người mẹ nghiêm khắc với những bài giảng luân lý đôi khi xưa như trái đất và một cái thời dụng biểu cứng ngắt lẫn chính xác như Big Ben; một người cha dễ hòa hợp có thể vừa thù tạc vài lít trong một bữa ăn vừa bình luận bóng đá, chính trị, bùng nổ dân số, ô nhiễm môi trường, tệ nạn xã hội; một người chị hiểu biết đầy bao dung để phó thác mọi tâm sự. Một người tình được không? Được. Bây giờ ngoai lại Diễn thấy rõ chính anh đã đâm đầu tới Hạnh, ở chơi lán la, sơn phết nhà cửa, đưa cô đi làm, lấy thuốc cho uống, gọi điện thoại hỏi han, chăm sóc căn nhà những tháng ngày Hạnh đi xa vì công vụ. Trong khi đó Hạnh hoàn toàn không biết Diễn ở đâu, làm việc chỗ nào, lương lậu ra sao, bồ bịch có chưa. Không cần biết, cứ chăm chăm chờ Diễn đến đúng ngày đúng giờ, cho ăn ngon, nói chuyện thế giới đại đồng. Không nghe than thở chuyện tiền bạc công việc gia đình tuổi già cô đơn sức khỏe kém.

Với Hạnh, Diễn không có chuyện gì để nói. Chẳng lẽ kể chuyện trong chỗ làm việc: thăng Tư Lãn Sãn tính rút lui vì vợ nhằm cô bồ có đạo Thiên Chúa, con Mắm thư ký trở mồi ve vãn đồng nghiệp, cha phó phòng nhìn lom lom cái đầu tóc dài bảo cắt, bên quận Thủ Đức mời hợp tác văn nghệ, thăng cháu ở nhà bị té xe té đầu... Trong căn nhà đó Diễn trầm xuống, lênh bênh một cách dễ chịu. Có vẻ như không lúc nào anh không nghĩ tới Hạnh. Hạnh. Hạnh. Trong giờ làm việc, ở bãi đậu xe, giữa đám đông chen chúc, sân quần vợt, căn-tin, bàn nhậu; hay lúc nửa đêm trăn qua trở lại trên cái giường rộng quá khổ cho một người. Anh không dám gọi đó là tình yêu, nhưng rõ ràng anh không còn bị hút bởi những cô gái xuân thì duyên dáng, ngọt ngào giọng nói, hấp dẫn ngoại hình. Tự nhiên Diễn thấy ngán. Và anh chợt nhận ra đã từ hơn hai năm nay anh vô thức bám lấy cái thời dụng biểu với Hạnh, ngóng chờ đúng ngày đúng giờ để chạy ào ra đường như thể đến nơi hẹn với một người tình.

Cho là Mân xòang đi, đâu phải anh không có cơ hội gặp gỡ những thiếu nữ khác. Nhưng tưởng tượng phải bắt đầu một quan hệ tình cảm mới, Diễm ón tới óc việc đưa đào đi chơi, chiều chuộng những vò vĩnh, dỗ dành khi nàng hờn dỗi, giữ tư cách trong các hoàn cảnh đầy cám dỗ, lấy lòng phụ huynh, chứng tỏ trách nhiệm khi nàng đặt vấn đề, quyết định nghiêm chỉnh khi gia đình nàng hối thúc, lên kế hoạch tương lai trước đám cưới, tận dụng bản lĩnh đàn ông trong vai làm chồng làm cha, không bao giờ được thối lui trước trở ngại vật chất cũng như tinh thần... Có thể nàng xinh đẹp trẻ trung, đầy nhựa sống, hồn nhiên, giản dị. Có thể môi nàng ngọt, mắt nàng đa tình, mũi nàng thanh, da nàng mịn. Diễm sẽ hãnh diện xuất hiện trước mọi người với một người tình như Doanh, như Mân. Còn ngoài ra? Hạnh cho anh những thứ mà anh tin anh không thể có được ở bất cứ người phụ nữ nào khác. Một người đàn bà tự do nhưng không vô lấy sự tự do để muốn làm gì thì làm với Diễm. Hạnh biết ghìm cảm xúc xuống trong một cách thức khiến anh nhận ra được đó là một sự trào lên.

Đây là lần thứ ba anh quanh quẩn từ ngày này sang ngày khác trong căn nhà không có Hạnh. Cứ mỗi lần cô đi công du vài tháng, Diễm lại lãnh nhiệm vụ lui tới để dần mặt bọn ăn trộm thường ngấm ghé những ngôi nhà vắng chủ, sẵn tiện tưới mớ cây kiểng trồng lảng nhăng từ khoảnh đất nhỏ trước nhà lên đến cái hành lang hình chữ L trên lầu. Ngoài ra là cho cá ăn, độc nhất một con cá chui kiểng trong cái hồ bán nguyệt xây né bên góc hiên. Anh thường ngồi lơ ngơ trong cái ghế Hạnh thường ngồi, nín hơi nghe Kenny G thổi kèn, hoặc đưa mắt lơ đãng quét chậm qua các thứ trưng bày trên kệ, trên tường, những bức tranh dựng dưới đất, trên giá, cây đàn dương cầm trùm tấm khăn trải màu sắc rờ rợn như thảm Thổ Nhĩ Kỳ. Anh nhìn và hình dung lại Hạnh đứng chỗ này tựa lưng chỗ nọ, di chuyển từ nhà bếp ra bàn ăn, vô phòng tắm lên cầu thang, bàn tay rà theo thanh chắn uốn lượn, cổ ngoai nhìn xuống, cười huê trước khi quẹo khuất.

Anh không muốn nói anh nhớ. Vẫn còn cảm thấy kỳ kỳ sao sao trong tương quan này. Tránh biểu lộ, Diễm cảm thấy mệt. Nắm bàn tay Hạnh hay ngậm lấy môi, vùi đầu vào hốc cổ hay cắn ngập răng phần trên cánh tay trái, nhổ mấy sợi tóc bạc phía trước trán, nằm cong người sát đường lưng và hông, ngồi xếp bằng ngắm chính mình trong những bức vẽ, hát tình ca trong đó người nữ gọi tình nhân của mình bằng em... Tất cả những cái này là cái gì? Đồ ra mệt, nhột vô cũng mệt. Nói mệt, im lặng mệt. Những hôm không được tin Hạnh anh cảm thấy như mình bị mắc bệnh nan y. Thật kinh khủng. Anh loay hoay rà mạng, đưa con chuột chạy vòng vòng tự hỏi mấy ngày nay Hạnh bận gì đến không thể kiểm hộp thư, hay cô đang điều chỉnh tình cảm? Những lúc gặp mặt, Diễm thường nơm nớp không biết sắp có chuyện gì xảy ra nữa đây. Cười nói vui vẻ, lạnh như tiền, nồng nàn như một người đang yêu, u ám như một góa phụ, nguyên tắc như một tù trưởng, bốc như đồng bóng, sát phạt như ngang hàng, chịu đựng và hi sinh như một đảng sinh thành, ân hận như đã nhầm lẫn rồi hân hoan như thể vừa tìm được cái mình muốn. Diễm hoàn toàn bất ngờ, phản ứng của anh trước mọi xung động biến thái của Hạnh là sự phẳng lý. Anh không dám nhúc nhích cục cựa, sợ một cái nhíu mày hay mím môi của mình có thể làm nổ bùng. Rằm một cái, sau đó chỉ còn gạch đá lụn vụn, tro bụi, tàn lửa.

Tâm tình của Hạnh, Diễm mù tịt. Chỉ đoán lờ mờ mình đang làm khổ một người đàn bà đã lâu không có ai chia sẻ. Có lần trong lúc nói chuyện trên trời dưới đất, Hạnh nhận định, tình dục phá tan nát tình yêu. Anh lại thấy khác, tình yêu phải được thể hiện nhiều cách trong đó có khám phá tình dục giữa người nam và người nữ. Có phải anh đang khai bung khao khát tưởng người xong hoảng hồn bỏ chạy vì sợ làm tiêu ma sự lãng mạn hai người đang có với nhau; nhưng bằng cách làm như vậy có thể anh đã đẩy Hạnh đến tận cùng dồn nén. Lòng kiêu ngạo là chiếc mặt nạ; phải chăng Hạnh đã đánh nam đẹp bắc trong lòng để khoác vẻ đứng đắn của một phụ nữ chính chuyên? Cái đầu ở phía trên trái tim, hay vết thương tâm lý nào đã làm khựng lại mọi ước muốn?

Đọc ở đâu nhỉ, *cơ thể là phần man rợ và chưa thuần của cái tôi*. Diễm đã tập lý lợm, đã bóp cổ con vật tình dục trong anh, đã đánh nhau với nó trong giấc ngủ, đã tỏ ra có giáo dục, đã trân trọng từng giây phút anh có với ø Hạnh, sợ hãi nghĩ đến một lúc nào đó mọi sự sẽ hồng, hoặc sẽ mất. Anh sợ mất Hạnh, Diễm tự thú nhận. Có cũng mệt, không có còn mệt hơn. Không có sau khi đã có chắc chắn mệt hơn lúc chưa có.

Có thể bán thêm một cái I-meo nữa để nói *em nhớ, em đang mắc bệnh hiểm nghèo*. Nhưng lòng tự ái đẩy anh lên, trấn ngợp những cảm xúc. Diễm nuốt ngược chịu trận. Anh luôn mặc cảm mình đang làm bậy,

đang gây chú ý bà con láng giềng, đang giữ riêng điều bí mật đối với bạn bè, gia đình, đang lừa dối Mân, đang lon ton chạy theo một người lớn để hưởng lợi. Những món quà đặc biệt từ nước ngoài sau những chuyến đi xa, những buổi tối dành trọn cho Diễm trong cái lịch làm việc chật cứng, những bài học bổ túc văn hóa và kiến thức phổ thông, sự chăm sóc tỉ mỉ từ cái quần cái áo đôi vớ dây thắt lưng đồ cắt móng tay ví da bàn chải đánh răng xà bông rửa mặt tập giấy bút viết bật lửa móc chìa khóa khăn trải giường đồ lót khăn tắm máy nghe đĩa đồng hồ đeo tay điện thoại giá đựng CD bông gòn ráy tai thực đơn hàng tuần... Hiên nhiên Diễm đâu cần những thứ này, nhưng chúng đến từ một con người, một tính cách, một thẩm mỹ quan, một cơn lốc. Anh muốn đẩy nhưng nó cứ nhào tới, mà hễ nó có dấu hiệu thối lui thì anh kéo. Lần lựa, anh vẫn không đủ can đảm để bỏ lên mạng. Cảm giác bật máy rà mạng mà không thấy tấm hơi Hạnh làm anh tức ngực. Nhưng anh sẽ kéo, không lúc này thì lúc khác. Hạnh thường nói *tuổi Hải Sư bị dằng co giữa tình yêu và lòng tự ái. Chỉ khi cái sau bị tiêu diệt, cái trước mới thò mặt ra.*

Không sinh nhật nào của Diễm có Hạnh. Cô thường vắng nhà vào những tháng của tuổi Hải Sư. Lần nào trước khi đi Hạnh cũng dặn, *quả sinh nhật của em đã gói sẵn, để trên phòng; đừng quên chờ đúng ngày...* Mỗi lần ghé về nhà Hạnh, Diễm thường đi lên đi xuống, đi qua đi lại nhìn cái gói nằm chênh vênh trên gu giá vẽ. Luôn luôn là những bất ngờ. Sinh nhật này anh rời sở sớm, lao tới. Anh đã lẩn quẩn rất lâu, uống nước, bật quạt, để Kenny G dứt hơi mất mấy bài mới cẩn thận mở cái gói giấy đen có ghi dòng chữ màu bạc bên ngoài: *mừng em ba mươi bốn tuổi*. Bên trong là vỏ một chai Porto Pitters bị bẻ gãy một phần ba, đường kính rách toạc lờm chờm một vòng tròn hờ. Sơn dầu chạy ngang dọc xanh đỏ xám trắng trên nền ve chai. Diễm có thể tọng vào đó tàn thuốc lá của hai ba tuần lễ khỏi sợ đây. Anh tắt quạt rồi lại bật lên, uống nước, xong uống thêm ly nữa trong khi Kenny G nín thở với *Dying Young*. Diễm đã ngồi trọn buổi chiều một mình nhưng không thấy một mình. Anh hạnh phúc. Vậy mà sau bữa ấy Hạnh biến khỏi mạng. Chai rượu gãy mang về để trống không ở góc bàn viết cạnh cửa sổ, sáng nào nắng 7 giờ cũng lọc đến trong veo những bết màu đục.

Đã một tháng bất tin. Dù gì chỉ còn ít hôm nữa Hạnh về. Không biết tình cảm đã được điều chỉnh sang hệ nào, hay mọi sự vẫn cứ y si như cũ: đón ở phi trường, mở cửa căn nhà anh đã quét dọn trước một ngày, rót hai ly nước, cùng ngồi xuống hai cái ghế đối diện, cười cười.

Lần này là những đâu?

Madrid hay Barcelone? Milan hay Florence?

Bắc Âu có gì lạ?

Ở nhà bình yên không?

Có một chai Muscadet 98; hay muốn chơi Berger Baron?

Chọn rượu đi rồi lựa thực đơn sau.

Nghe Edith Piaf không, xưa quá hả? Hay Keith Jarrett đi cho nó mềm.

Vậy đó mà rồi đến chiều tối có thể ngầu mặt lên.

Bộ không có gì để nói hả? Sao giống cục gạch vậy.

Thôi cảm ơn, hôn ai nấy giữ.

Anh sẽ tự ái dồn cục, băng xe về, nhìn chằm chằm cái điện thoại quyết tâm không gọi để dành cuối tuần lao tới, bật ra, cạch. Khô khốc, nhưng hiệu quả công phá không thua gì một cây Weston&Lees có gắn bộ phận hãm thanh.

MÀN HAI

Hạnh về đúng hẹn, sập sừ sai biệt giờ giấc vài hôm khung làm việc lại khép chặt như thường lệ. Tuần lễ tiếp theo 6 giờ chiều chủ nhật Diễm theo thói quen canh đồng hồ bằng xe đến. Anh tự mở khóa cổng như đã làm không biết bao nhiêu lần, cho xe vào hàng hiên. Bên trong không có đèn. Thường khi ở Hạnh bày sẵn bàn ăn ngồi chờ. Không ngửi thấy mùi xào nấu. Nếu phải đi vắng Hạnh luôn luôn báo trước. Chắc có

việc phải ra ngoài một lát sẽ quay về ngay. Chưa bao giờ cô sai hẹn. Diễm biết Hạnh có thể bỏ mọi công việc quan trọng để bám lấy cái thời dụng biểu với Diễm. Anh vào nhà bật đèn bật quạt, ngồi xuống cái ghế đối diện cầu thang. Anh không có thói quen ngang nhiên soi bói hay lục lọi dù chỉ để tìm một lời nhắn để lại trên bàn viết. Nửa giờ sau Diễm quyết định lên lầu.

Máy lạnh chạy xè xè. Anh quẹo vào phòng ngủ. Những gì nhìn thấy làm anh bủn rủn tay chân, hai đầu gối bỗng mềm sụm như bị đốn. Diễm nhận ra ngay anh đang ở thế kẹt, cổ họng chột đắng nghét. Ba ngày không gọi điện, anh đã ngậm một mình sự chờ đợi khắc khoải nhưng đầy thú vị. Ma-sô hết biết. *Nhìn đôi để tăng thêm sự thèm muốn, tàn bạo để có thể dịu dàng*, Hạnh thường nói vậy. Anh nghe ngực nặng như bị đá đè, tim rớt nhịp, lâu lâu lại thót lên một cái đau điếng. Diễm có thể đứng dậy, thụt lùi, làm lại những động tác theo chiều ngược của kim đồng hồ, lưng va vào tủ áo cạnh giường, chân quay gót một trăm hai chục độ, trượt xuống cầu thang, tắt đèn tắt quạt khóa cửa dẫn xe từ hàng hiên ra cổng rồi ào xuống đường.

Anh có thể biến đi, biệt tích mà không ai biết. Không có gì trong ngôi nhà đó lưu lại gốc gác, địa chỉ nơi làm việc hay tên tuổi của Diễm ngoại trừ mớ chân dung. Nhưng bức nào Hạnh cũng xóa đầu, hoặc nhiều lắm chỉ phết nhờ nhờ nếp tóc, đường cổ. *Chấn Thương Sợ Nỗi* chỉ có vai và hai bàn tay lơ lửng không cầm nắm vật gì cũng chẳng phải đang ném vắt, phần đầu là một đồng gạch vụn ở Hạnh đã đập bằng cái đầu tà của búa đóng đinh, bụi gạch tán nhuyển lả tả từ cổ xuống vai, đậu lại chỗ khủy tay gập. *Nội Khí* với hai bàn chân đạp tổng ở cận cảnh, cánh tay dang rộng gồng cứng, chỉ có một tí cảm nhô lên ở phần đầu teo nhỏ theo phổi cảnh. *Mạng Mọc* là tấm ván ép Diễm đã mang đến cùng với hai cái giá vẽ mừng sinh nhật năm mười lăm của Hạnh. Thay vì dùng kê giấy vẽ như công dụng của nó, Hạnh đã trây lên mặt gỗ những tảng xám tro trộn tím với năm chân dung chồng chéo không đầu, chín bàn tay cong, duỗi, tì, bấu. Những bức khác còn tệ hơn, hoặc tối thui hoặc trống hoác. Không ai có thể nhận diện được cái gã đã từng lui tới căn nhà này. Hắn không có lý lịch được thị thực tại địa phương. Mà nghĩ cho cùng, hắn không dính líu gì đến vụ này, hoàn toàn không trách nhiệm cái chết của kẻ tử đạo. Một cái xác lửa lò vắn vẹo, đầu trật khỏi gối, mồm há hốc, tay phải còn nắm chặt một cọc gỗ, đầu nhọn cắm phập vào hồng tâm phần mềm yếu nhất của người đàn bà.

MÀN HẠ

Trần thị NgH